

VETOOMUS
KANSAINVÄLISELLE SOSIALISTISELLE
TOIMIKUNNALLE JA KAIKILLE SOSIALISTISILLE
PUOLUEILLE.
ALUSTAVA TEESILUONNOS⁸⁹

1. Nyt, kun maailmanpolitiikassa on tapahtumassa käänne imperialistisesta sodasta useiden porvarillisten hallitusten avoimiin imperialistista rauhaa kannattaviin esiintymisiin, on samalla tapahtumassa käänne maailman sosialistisen liikkeen kehityksessä.

2. Ensiksi mainittu käänne on aiheuttanut kokonaisen tulvan pasifistisia, kauniita ja sentimentaalisia fraaseja, lupauksia ja vakuutuksia, joilla imperialistinen porvaristo ja imperialistiset hallitukset pyrkivät pettämään kansoja ja saamaan ne „rauhassa” maksamaan kuuliaisesti rosvosodan kustannuksia, riisumaan miljoonat proletaarit rauhassa aseista ja salaamaan puolinaisilla pikkumyönnytyksillä sen, että valmistellaan siirtomaiden jakoa ja heikkojen kansojen finanssitaloudellista (mikäli mahdollista myös poliittista) kuristamista koskevia sopimuksia, jotka ovat tulevan imperialistisen rauhan olemuksena ja niiden salaisten rosvoussopimusten välittömänä jatkona, jotka jo ovat olemassa ja joita on solmittu varsinkin sodan aikana *kumman-kin* sotivan imperialistisen liittouman *kaikkien* valtakuntien kesken.

3*. Viimeksi mainittuna käänteenä on sosialismin kavaltaaneiden ja porvarillisen nationalismien tai imperialismin kannalle siirtyneiden sosialishovinistien virtauksen „sovinto” *Zimmerwaldin oikean siiven* kanssa, jota edustavat Kautsky ja kumpp. Saksassa, Turati ja kumpp. Italiassa, Longuet—Pressemanne—Merrheim Ranskassa j.n.e. Liittymällä yhteen sisällyksettömien, mitään sanomatto-

---

* Liitettävä 4. kohtaan.

mien, mihinkään velvoittamattomien pasifististen fraasien pohjalla, joilla todellisuudessa *peitellään* ja *kaunistellaan* imperialistista politiikkaa ja imperialistista rauhaa sen sijaan, että paljastettaisiin niiden olemus, nuo kaksi virtausta ovat ottaneet ratkaisevan askeleen pettääkseen mitä pahimmin työläisiä ja lujittaakseen työväenliikkeessä sosialistisin fraasein verhotun porvarillisen työväenpolitiikan valta-asemaa, työväenluokan niiden johtomiesten ja niiden etuoikeutettujen kerrosten valta-asemaa, jotka ovat auttaneet hallituksia ja porvaristoa käymään imperialistista ryöstösoata sanoen sitä „isänmaan puolustukseksi”.

4. Sosialipasifistinen politiikka eli sosialipasifististen fraasien politiikka, joka nyt on päässyt vallalle Euroopan tärkeimpien maiden sosialistisissa puolueissa (ks. Kautskyn viittä Saksan sosialidemokraattisessa lehdistössä ilmestynyttä pasifistista kirjoitusta ja Chemnitzer „Volksstim-messa” * samaan aikaan julkaistua sociali-imperialismin johtomiesten julkilausumaa, jossa he sanovat olevansa täysin valmiita sopimaan ja liittymään yhteen kautskylaisten kanssa pasifististen fraasien pohjalla; Saksan kautskylaisten opposition 7. I. 1917 antamaa pasifistista manifestia; Longuet'n kannattajain ja Renaudelin ja kumpp. yhteistä äänestystä Ranskan sosialistisen puolueen kongressissa; Jouhaux'n ja Merrheimin sekä niin ikään Brouthoux'n äänestystä Confédération Générale du Travail'in ** kongressissa kansaa pettävistä pasifistisista fraaseista laadittujen päätöslauselmien *puolesta*; Turatin samantapaista pasifistista esiintymistä 17. XII. 1916 ja Italian sosialistisen puolueen asettumista kokonaisuudessaan puolustamaan hänen kantaansa),— tuo politiikka merkitsee sosialististen ja syndikalististen (Jouhaux ja Merrheim) järjestöjen muuttumista hallituspiirien juonittelujen ja imperialismin salaisen diplomatian *välikkappaleiksi*, olkoot *kummankin* imperialistisen liittouman nykyisten, t.s. *porvarillisten*, hallitusten kesken valmistellun rauhan ehdot *millaisia tahansa*.

5. Kummankin imperialistisen liittouman porvarillisten hallitusten parhaillaan valmisteleman rauhan mahdolliset ehdot määräytyvät todellisuudessa niiden *muutosten* mukaisesti, joita sota on aiheuttanut ja voi aiheuttaa *voima-*suhteissa. Nuo muutokset ovat pääpiirteissään seuraavat:

* — Chemnitzin „Kansan Äänessä”. *Toim.*

** — Työn yleisjärjestön. *Toim.*

(a) Saksan imperialistinen liittouma on toistaiseksi osoittautunut kilpailijaansa paljon voimakkaammaksi, ja Saksan ja sen liittolaisten joukkojen valtaamat alueet ovat niiden käsissä *panttina* suoritettaessa uutta imperialistista maailmanjakoa (siirtomaiden, vähävoimaisten maiden, finanssipääoman vaikutuspiirin j.n.e. jakoa), joka rauhansopimuksella vain virallisesti vahvistetaan; (b) Englannin imperialistinen liittouma toivoo parantavansa sotilaallista asemaansa keväällä; kuitenkin (c) sodan aiheuttama nääntymys ja *etupäässä* se, että finanssioligarkian on vaikea saada rosvoituksi kansoilta *vielä* enemmän kuin mitä se jo on rosvonnut ennen näkemättömien „sotatulosten” muodossa, ovat sen yhteydessä, että pelätään proletariaatin vallankumousta, herättäneet eräissä porvaripiireissä pyrkimystä lopettaa sota mahdollisimman pikaisesti molempien imperialististen ryöväriyhmien väliseen sopimukseen; (d) maailmanpolitiikassa on havaittavissa käänne Saksan vastaisesta Englannin ja Venäjän liittoumasta Englannin vastaiseen (luonteeltaan yhtä imperialistiseen) Saksan ja Venäjän liittoumaan, jonka perustana on se, että tsarismi ei kykene valloittamaan Konstantinopolia, joka sille on luvattu Ranskan, Englannin, Italian y.m. kanssa solmituissa salaisissa sopimuksissa, ja että se pyrkii korvaamaan menetyksensä Galitsian, Armenian ja ehken Romanian y.m. jaolla sekä liittoutumalla Saksan kanssa Englantia vastaan Aasian ryöväämiseksi; (e) toisena huomattavana käänteenä maailmanpolitiikassa on se, että Euroopan kustannuksella on tavattomasti rikastunut Amerikan Yhdysvaltojen finanssipääoma, joka on aivan viime aikoina lisännyt aseistustaan (niin kuin Japaninkin imperialismi, joka tosin on paljon heikompi) ennen näkemättömässä mitassa ja kääntää varsin mielellään „omien” työläistensä huomion pois noista aseistautumispuuhista helppohintaisilla pasifistisilla fraaseilla, jotka *koskevat... Eurooppaa!*

6. Porvariston, joka pelkää proletariaatin vallankumousta, täytyy yrittää kaikin tavoin naamioida ja kaunistella tätä objektiivista poliittista tilannetta, tätä imperialistista todellisuutta, kääntää työläisten huomio siitä muualle, pettää heitä, ja parhaana keinona siinä ovat mihinkään velvoittamattomat, ulkokultaiset, valheisiinsa sokeutuneen diplomattian tavanomaiset fraasit „demokraattisesta” rauhasta, pienten kansojen vapaudesta „yleensä”, „aseistuksen

rajoittamisesta” y.m.s. Imperialistisen porvariston on sitä helpompi pettää näin kansoja, kun *joka maan* porvaristo, sanoessaan esim. „rauha ilman aluevaltauksia”, tarkoittaa *kilpailijansa* aluevaltauksia ja on „vaatimattomasti vaiti” aluevaltauksista, jotka *se itse on jo* suorittanut. Saksalaiset „unohtavat”, että *tosiasiallisesti* heidän valtaamiaan eivät ole yksinomaan Konstantinopoli, Belgrad, Bukarest, Bryssel, vaan myös Elsass-Lothringen, osa Schleswigiä, Preussin Puola j.n.e. Tsarismi ja sen lakeijat, Venäjän imperialistiset porvarit (siinä luvussa Plehanov ja Potresov kumppaneineen, t.s. OK:n puolueen enemmistö Venäjällä), „unohtavat”, että Venäjän valtaamia alueita eivät ole ainoastaan Erserum ja osa Galitsiaa, vaan myös Suomi, Ukraina j.n.e. Ranskan porvarit „unohtavat”, että he ovat yhdessä englantilaisten kanssa ryövänneet Saksan siirtomaita. Italian porvarit „unohtavat”, että he ryöväävät Tripolitaniaa, Dalmatiaa, Albaniaa j.n.e. loppumattomiin.

7. Objektiviisen asiointilan ollessa tällainen kaiken vilpittömän sosialistisen, kaiken rehellisen proletarisen politiikan (tietoisesta marxilaisesta politiikasta puhumattaakaan) ilmeisenä ja ehdottomana tehtävänä on ensiksikin ja ennen kaikkea *o man hallituksen ja o man porvariston pasifistisen ja demokraattisen ulkokultaisuuden* johdonmukainen, järjestelmällinen, rohkea ja ehdoton *paljastaminen*. Ilman sitä kaikki fraasit sosialismista, syndikalismista ja internationalismista ovat pelkkää kansan pettämistä, sillä omien imperialististen kilpailijoiden aluevaltauspyrkimysten paljastaminen (saman tekevää, mainitaanko nuo kilpailijat suoraan vai viitataanko heihin ainoastaan väitellään, puhumalla „yleensä” aluevaltauksia vastaan ja turvautumalla muihin „diplomaattisiin” keinoihin, joilla salataan omat ajatukset) on suorastaan edullista ja suorastaan tuloja tuottavaa *kaikille* lahjottaville sanomalehtimiehille, kaikille imperialisteille, m.m. sosialisteiksi naamioituneille, jollaisia ovat Scheidemann ja kumpp., Sembat ja kumpp., Plehanov ja kumpp. y.m.

8. Tätä suoranaista velvollisuuttaan eivät ole ymmärtäneet lainkaan Turati ja kumpp., Kautsky ja kumpp., Longuet ja Merrheim sekä kumpp., jotka edustavat kokonaista suuntaa kansainvälisessä sosialistisessa liikkeessä ja jotka kaikki *tosiasiallisesti, objektiivisesti* — olkoot heidän aikomuksensa kuinka hyviä tahansa — suorastaan auttavat „omaa”

imperialistista porvaristiaan kansojen *pettämisessä*, porvariston imperialististen tarkoituksien *kaunisteleemisessä*. Nämä sosialipasifistit, jotka sanoissa ovat socialisteja, mutta käytännössä porvarillisen pasifistisen vilpin levittäjiä, esittävät nykyään aivan samaa osaa, jota kristilliset papit ovat esittäneet vuosisatoja kaunistellessaan sortavien luokkien, orjanomistajien, feodaalien ja kapitalistien, politiikkaa puhumalla lähimmäisen rakkaudesta ja kristuksen käskyistä ja *suostutellessaan* sorrettuja luokkia tyytymään sortavien luokkien herruuteen.

9. Politiikkaan, jolla ei petetä työläisiä, vaan avataan heidän silmänsä näkemään, tulee kuulua seuraavaa:

(a) Joka maan sosialistin täytyy nimenomaan nyt, kun vuorossa olevana kysymyksenä on rauha, paljastaa tavallista tarmokkaammin juuri *oma* hallituksensa ja *oma* porvaristonsa, paljastaa ne salaiset sopimukset, joita *ne* ovat tehneet ja tekevät *omien* imperialististen liittolaistensa kanssa siirtomaiden jaosta, vaikutuspiirien jaosta, yhteisistä finanssiyrityksistä muissa maissa, osakeostoista, monopoleista, toimiluvista j.n.e.

Sillä tämä ja *vain* tämä on valmisteilla olevan imperialistisen rauhan reaalin, todellinen eikä valheellinen *perusta* ja olemus, kaikki muu on kansan pettämistä. Demokraattista rauhaa, joka ei edellytä aluevaltauksia j.n.e., ei puolla se, joka vannoo ja vakuuttaa ja kertailee näitä sanoja, vaan se, joka *käytännössä* paljastaa *juuri oman* porvaristonsa, mikä *teoillaan* loukkaa noita todellisen sosialismin ja todellisen demokratian suuria periaatteita.

Sillä jokainen parlamentaarikko, toimittaja, työväenyhdistyksen sihteeri, sanomalehtimies, yhteiskunnallinen toimihenkilö *voi aina* koota hallituksen ja rahamiesten salassa pitämää aineistoa, johon sisältyy *totuus* imperialististen sopimusten reaalisesta perustasta, ja *elleivät* sosialistit *täytä* tätä velvollisuuttaan, he *kavaltavat* puolestaan sosialismin. Epäilemätöntä on, ettei *yksikään* hallitus salli juuri nyt julkaista vapaasti paljastuksia, jotka koskevat sen todellista politiikkaa, sen finanssi- ja muita sopimuksia j.n.e. Mutta tuo argumentti ei puhu paljastuksista kieltäytymisen puolesta. Se puhuu sen puolesta, että on välttämätöntä vapautua orjamaaisesta sensuurille alistumisesta ja aloittaa vapaa, t.s. sensuurista riippumaton, t.s. illegaalinen julkaisu-työ.

Sillä *toisen* maan sosialisti ei voi paljastaa „hänen” kansakuntaansa vastaan sotivan valtion hallitusta ja porvaristoa, eikä yksinomaan siitä syystä, että hän ei tunne tuon kansan kieltä, historiaa, erikoisuuksia y.m.s., vaan myös sen vuoksi, että *sellainen* paljastaminen on *imperialistista* vehkeilyä eikä *internationalistinen* velvollisuus.

Internationalisti ei ole se, joka vain vannoo ja vakuuttaa olevansa internationalisti, vaan internationalisti on se, joka taistelee todella internationalistisesti *omaa* porvaristoa, *omia* sosialishovinisteja, *omia* kautskylaisia vastaan.

(b) Joka maan sosialistin tulee agitaatiotyössään korostaa nyt ennen kaikkea sitä, että on suhtauduttava täysin epäluuloisesti ei vain *oman* hallituksen jokaiseen poliittiseen fraasiin, vaan myös *omien* sosialishovinistien jokaiseen poliittiseen fraasiin, sillä *todellisuudessa* he ovat tuon hallituksen palveluksessa.

(c) Joka maan sosialistin tulee ennen kaikkea tehdä joukoille selväksi se kiistaton totuus, että todella kestävä, todella demokraattinen rauha (joka ei edellytä aluevaltauksia j.n.e.) voidaan solmia nyt *vain* ehdolla, että sitä *eivät* solmi nykyiset *eivätkä* yleensääkään *porvarilliset* hallitukset, vaan *proletaariset* hallitukset, jotka ovat kukistaneet porvariston herruuden ja panneet alulle porvariston pakko- luovutuksen.

Sota on vahvistanut erikoisen havainnollisesti ja lisäksi käytännössä sen totuuden, jota ennen sotaa kertailivat kaikki tätä nykyä porvariston puolelle siirtyneet sosialistisen liikkeen johtomiehet, nimittäin sen, että nykyaikainen kapitalistinen yhteiskunta, ainakin kehittyneimmissä maissa, on täysin kypsä siirtymään sosialismiin. Jos kerran kansan voimien jännittämiseksi rosvosodan hyväksi esim. Saksassa jouduttiin ohjaamaan 66-miljoonaisen kansan koko talouselämää *yhdestä keskuslaitoksesta* sadan tai parin sadan finanssimagnaatin ja aatelisherran, monarkian ja kumpp. etujen nimessä, niin omistamattomat joukot voivat tehdä *tuon saman* aivan hyvin väestön $\frac{9}{10}$ etujen nimessä, jos niiden taistelua tulevat johtamaan valveutuneet työläiset, jotka vapautuvat sociali-imperialistien ja sosialipasifistien vaikutuksesta.

Sosialismin hyväksi suoritettava agitaatiotyö tulee muuttaa abstraktisesta ja yleisestä konkreettiseksi ja välittömän käytännölliseksi: pankkeja pakkoluovutettaessa tehkää

kansanjoukkoihin nojautuen ja niiden etujen nimessä *samoin* kuin *WUMBA* * tekee Saksassa!

(d) Joka maan sosialistin tulee tehdä joukoille selväksi se kiistaton totuus, että mikäli sanoja „demokraattinen rauha” käytetään vakavassa mielessä, vilpittömästi ja rehellisesti eikä *imperialistisen* rauhan olemusta hämäävänä *kristillisenä* valheellisena fraasina, niin työläiset voisivat tosiaankin *nyt heti* saada todella aikaan sellaisen rauhan *vain* yhdellä tavalla, nimittäin *kääntämällä aseet omaa hallitusta vastaan* (t.s. noudattamalla Karl Liebknechtin neuvoa, joka siitä syystä sai pakkotyötuomion ja joka sanoi toisin sanoin sen, mitä puolueemme sanoi 1. XI. 1914 antamassaan manifestissa ** imperialistisen sodan muuttamisesta kansalaissodaksi, jossa proletariaatti taistelee porvaristoa vastaan sosialismin puolesta).

Kun 24. XI. 1912 annettu Baselin manifesti, jonka *kaikki* sosialistiset puolueet allekirjoittivat ja jossa pidettiin silmällä *juuri tätä samaa*, sittemmin todella puhjennutta *sotaa*, uhkasi hallituksia nimenomaan edessäolleen sodan yhteydessä tapahtuvalla „*proletaarisella vallankumouksella*” ja viittasi Pariisin Kommuuniin, niin se sanoi totuuden, jonka sosialismin kavaltajat nyt kieltävät pelkurimaisesti. Sillä jos Pariisin työläiset, joiden käsiin Napoleon III oli antanut mainion aseistuksen omia keisarivaltaisia tarkoituseriä ajaessaan, saattoivat vuonna 1871 käyttää tuota aseistusta tehdäkseen yrityksen, sankarillisen ja koko maailman sosialistien kunnioittaman yrityksen, jonka tarkoituksena oli porvariston kukistaminen ja vallan valtaaminen sosialismin toteuttamiseksi, — niin sellaisen yrityksen suorittamis-, onnistumis- ja menestymismahdollisuudet ovat tuhat kertaa suuremmat tällä haavalla, kun monen maan paljon suuremmilla, paremmin järjestäytyneillä ja valveutuneemmilla työläisjoukoilla on käsissään paljon parempi aseistus ja kun sodan kulku päivä päivältä valistaa ja vallankumouksellistaa massoja. Ja pahimpana haittana, joka kaikissa maissa estää ryhtymästä tämän suuntaiseen johdonmukaiseen propaganda- ja agitaatiotyöhön, ei nyt suinkaan ole „joukkojen väsymys”, minkä Scheidemannit ynnä Kautsky ja muut

* — Waffen und Munitionbeschaffungsamt — Ase- ja ammushuoltotoimisto.
Toim.

** Ks. Teokset, 21. osa, ss. 11—20. Toim.

sellaiset esittävät valheellisesti syyksi,— „joukot” eivät ole vielä väsyneet ampumiseen, ja ne jatkavat tuota ampumista vielä keväällä laajassa mitassa, elleivät niiden luokkaviholliset pääse sopimukseen Turkin, Romanian, Armenian, Afrikan y.m. jaosta,— pahimpana haittana on se, että osa valveutuneista työläisistä *luottaa* sosiali-imperialisteihin ja sosialipasifisteihin, ja noihin virtauksiin, *aatteisiin* ja *politiikan* lajeihin kohdistuvan luottamuksen horjuttamisesta täytyy tulla nykyhetken tärkein tehtävä.

Missä määrin sellaisella yrityksellä on mitä laajimpien joukkojen *mielialan* kannalta katsoen onnistumisen mahdollisuuksia, se saattaa *selvitä* vasta sitten, kun ryhdytään kaikkialla mitä päättäväisimmin ja tarmokkaimmin sen suuntaiseen agitaatio- ja propagandatyöhön ja tuetaan mitä vilpittömimmin ja antaumuksellisimmin joukkojen kasvavan suuttumuksen kaikkia vallankumouksellisia ilmauksia, niitä lakkoja ja mielenosoituksia, jotka pakottavat Venäjän porvariston edustajat tunnustamaan avoimesti, että vallankumous on tulossa, ja jotka ovat pakottaneet Helfferichin sanomaan valtiopäivillä: „Parempi on pitää vasemmistososialidemokraatit vankilassa kuin nähdä ruumiita Potsdamin torilla”, t.s. tunnustamaan, että vasemmistolaisten agitaatiolla on pohjaa joukoissa.

Joka tapauksessa se vaihtoehto, joka sosialistien tulee esittää selvästi joukoille, on seuraava: joko edelleenkin jatkamme toistemme surmaamista kapitalistien voitotulojen hyväksi ja siedämme kallista aikaa, nälkää, miljardilainojen iestä sekä demokraattisilla ja reformatorisilla lupauksilla peiteltyä imperialistista *välirauhanilveilyä* tai nousemme kapinaan porvaristoa vastaan.

Vallankumouksellinen puolue, joka uhkasi julkisesti koko maailman nähden hallituksia „proletaarisella vallankumouksella”, jos puhkeaa nimenomaan *sellainen* sota kuin sittemmin puhkesi, tuo puolue tekee moraalisen itsemurhan, jollei se neuvo työläisiä ja joukkoja suuntaamaan kaikkia ajatuksiiaan ja ponnistuksiaan kapinaan, kun joukot ovat mainiosti aseistettuja, erinomaisen sotilaskoulutuksen saaneita ja kun niitä vaivaa ajatus, että se imperialistinen lahtaus, jossa he yhä vieläkin ovat mukana, on järjetöntä ja rikollista.

(e) Toiminnassaan sosialistien tulee asettaa etutilalle taistelu reformismia vastaan, joka on aina hajottanut

vallankumouksellista työväenliikettä porvarillisilla aatteilla ja joka nyt on saanut hieman erikoisen muodon. Se nimittäin „pohjaa” reformeihin, jotka porvaristo on suorittava sodan jälkeen! se asettaa kysymyksen siten, että me muka „emme ota huomioon” „käytännöllistä puolta” ja „menetämme” reformimahdollisuudet, kun julistamme, propagoidemme ja valmistelemme proletariaatin sosialistista vallankumousta.

Koko tämä kysymyksen asettelu, mikä on yleinen sekä sosialishovinisteilla että Kautskyn kannattajien keskuudessa, joka saattoi sanoa katumielenosoituksia „seikkailuksi”, on perin juurin epätieteellinen, väärä ja porvarillisen valheellinen.

Sodan aikana maailman kapitalismi on astunut askeleen eteenpäin, ei ainoastaan yleensä keskittymisen mielessä, vaan myös siinä mielessä, että monopolista yleensä ollaan siirtymässä *valtiokapitalismiin* vieläkin laajemmassa mittassa kuin aikaisemmin. Sen suuntaiset taloudelliset reformit ovat väistämättömiä.

Politiikan alalla imperialistinen sota on todistanut, että juuri imperialistien kannalta katsoen on *toisinaan* paljon edullisempaa pitää liittolaisena pientä, valtiollisesti itsenäistä, mutta finanssitaloudellisesti riippuvaista kansakuntaa kuin uskaltautua riskiin, että sodan aikana tapahtuu irlantilaisia tai tshekkiläisiä „selkkauksia” (t.s. syntyy kapinoita tai kokonaisia rykmenttejä siirtyy vihollisen puolelle). Sen vuoksi on täysin mahdollista, että pienten kansakuntien suoranaiseen kuristamiseen tähtäävän politiikan ohella, mistä imperialismi ei voi koskaan kieltäytyä täydellisesti, imperialismiin politiikkana on erinäisissä tapauksissa oleva „vapaaehtoinen” (t.s. vain finanssitaloudellisella kuristuksella aikaan saatu) liitto sen tapaisten uusien pienten kansallisvaltioiden tai valtiokeskosten kanssa kuin Puola.

Tästä ei suinkaan seuraa, että sosialidemokraatit voisivat omaa minäänsä peittämättä „äänestää” sellaisia imperialistien „reformejä” tai yhtyä niitä kannattamaan.

Vain porvarilliset reformistit, joiden kannalle Kautsky, Turati, Merrheim ovat *itse asiassa* siirtyneet, asettavat kysymyksen näin: *joko* kieltäydytään vallankumouksesta ja silloin tulee reformejä *tai* — ei mitään reformejä.

Maailmanhistorian samoin kuin vuoden 1905 Venäjän vallankumouksenkin antamat kokemukset opettavat meille päinvastaista: *joko* vallankumouksellinen luokkataistelu, jonka oheisia tuotteita ovat *aina* reformit (jollei vallankumous onnistu täydellisesti) *tai* ei mitään reformeja.

Sillä *ainoana todellisena* muutoksiin pakottavana voimana on vain joukkojen vallankumouksellinen tarmo, muttei kuitenkaan sellainen, joka jää vain paperille niin kuin kävi II Internationalle, vaan sellainen, minkä seurauksena on kaikkalainen vallankumouksellinen propaganda, agitatio ja joukkojen järjestäminen, jonka suorittavat vallankumouksen johdossa olevat eivätkä sen perässä laahustavat puolueet itse.

Vain julistamalla julkisesti vallankumousta ja karkottamalla työväenpuolueista kaikki vallankumouksen vastustajat ja ne, jotka „skeptillisesti” pitävät sitä mahdollisena, vain muuttamalla puolueiden *koko* toiminnan vallankumoukselliseksi toiminnaksi sosialidemokratia voi tällaisina maailmanhistorian „*kriittisinä*” kausina kuin nykyinen taata joukoille joko niiden asian täydellisen voiton, jos vallankumousta tukevat hyvin laajat joukot, tai reformeja, t.s. porvariston tekemiä myönnytyksiä, jos vallankumous ei onnistu täydellisesti.

Mutta jos noudatetaan Scheidemannien ja Kautskyjen politiikkaa, niin ei ole *mitään* takeita siitä, ettei reformeja supisteta nolnaan tai suoriteta sellaisin taantumuksellisin poliisirajoituksin, jotka *eivät anna* proletariaatille mitään mahdollisuutta nojautua niihin vastaisuudessa, kun se toistamiseen lähtee vallankumoustaisteluun.

(f) Sosialistien on otettava vakavasti varteen Karl Liebknechtin ohjelause ja noudatettava sitä. Kannatus, joka tuolla nimellä on *joukkojen* keskuudessa, on eräänä *takeena* vallankumouksellisen toiminnan mahdollisuudesta ja menestymisestä. Scheidemannin ja kumpp., Kautskyn ja kumpp. suhtautuminen tuohon nimeen on näyte ulkokultaisuudesta: *puheissa* nostetaan hattua „kaikkien maiden Liebknechteille”, mutta *käytännössä* taistellaan Liebknechtin taktiikkaa vastaan.

Liebknecht ei tehnyt pesäeroa ainoastaan Scheidemanneista (Renaudeleista, Plehanoveista, Bissolateista), vaan myös Kautskyn (Longuet'n, Axelrodin, Turatin) *virtauksesta*.

Liebknrecht sanoi jo Parteivorstandille * lähettämässään kirjeessä, joka on päivätty lokakuun 2 p:nä 1914:

„Ich habe erklärt, dass die deutsche Partei, nach meiner innersten Ueberzeugung, von der Haut bis zum Mark **regeneriert** werden muss, wenn sie das Recht nicht verwirken will, sich sozialdemokratisch zu nennen, wenn sie sich die jetzt gründlich verscherzte Achtung der Welt wiedererwerben will” („Klassenkampf gegen den Krieg! Material zum „Fall Liebknrecht””. Seite 22). (Geheim gedruckt in Deutschland: „Als Manuskript gedruckt”)**.

Kaikkien puolueiden on otettava varteen tämä Liebknrechtin ohjelause, mutta olisi tietenkin naurettavaa luulla, että tuota ohjelausesta voidaan noudattaa erottamatta puolueesta Scheidemanneja, Legienejä, Renaudeleja, Sembat'ja, Plehanoveja, Vanderveldeja ja kumpp. tai luopumatta sellaisesta politiikasta, että tehdään myönnytyksiä Kautskyn, Turatin, Longuet'n, Merrheimin suunnalle.

* * *

10. Ehdotamme sen tähden zimmerwaldilaisten konferenssin koollekutsumista ja kehotamme tuota konferenssia tekemään seuraavaa:

(1) Torjumaan päättäväisesti ja ehdottomasti porvarillisena reformismina (yllä esitettyjen teesien perusteella) Longuet'n—Merrheimin, Kautskyn, Turatin y.m. edustaman suunnan sosialistisen pasifismin, joka periaatteessa torjuttiin jo Kienthalissa ja on torjuttava nyt siinä muodossa kuin sitä puolustavat konkreettisesti edellä mainitut *virtausten* edustajat.

(2) Sanoutumaan yhtä päättäväisesti irti sosialishovinisteista myös organisatorisessa suhteessa.

(3) Osoittamaan työväenluokalle sen välittömiksi ja lykkäystä sietämättömiksi tehtäviksi vallankumoustehtävät juuri siksi, että sota ja porvariston koreat pasifistiset valheelliset fraasit ovat tehneet lopun joukkojen kärsivällisyydestä.

* -- puoluehallinnolle. *Toim.*

** -- „Olen selittänyt olevani mitä syvimmin vakuuttunut siitä, että Saksan puolue täytyy *uudistaa* ylhäältä alas asti, jollei se halua menettää oikeutta sanoa itseään sosialidemokraattiseksi ja jos se aikoo hankkia itselleen jälleen maailman kunnioituksen, joka on nyt perin pohjin horjahtanut” („Luokkataistelu sotaa vastaan! „Liebknrechtin jutun” aineistoa”. S. 22). (Painettu salaa Saksassa: „Painettu käsikirjoituksena.”) *Toim.*

(4) Toteamaan ja tuomitsemaan julkisesti sekä Italian sosialistisen puolueen että Sveitsin sosialidemokraattisen puolueen politiikan täydellisen poikkeamisen Zimmerwaldin ja Kienthalin kongressien hengestä ja kaikista päätöslauselmista: Italian sosialistinen puolue on siirtynyt nimittäin pasifismin raiteille ja Sveitsin sosialidemokraattinen puolue on äänestänyt Zürichissä 4. XI. 1916 välillisten verojen sallimisen puolesta, päättänyt 7. I. 1917 — „keskustalaisen” R. Grimmin ja sosialipatrioottien Greulichin, G. Müllerin ja kumpp. liittoutumisen ansiosta — lykätä määräämättömäksi ajaksi puolueen edustajakokousta, jonka piti kokoontua 11. II. 1917 varta vasten käsittelemään sotakysymystä, ja sietää vaiteliaasti sen, että nuo samat sosialipatrioottiset johtomiehet esittävät suoranaisen ultimaatumien uhaten avoimesti luopua valtuuksistaan, jos puolue epää isänmaan puolustuksen.

II Internationalen katkera kokemus on todistanut riittävän selvästi peräti vahingolliseksi sellaisen käytännön, että „yleisiä”, yleisin fraasein muotoiltuja vallankumouksellisia päätöksiä seuraa *todellisuudessa* reformistinen käytäntö, että internationalismin julistamista seuraa kielitäytyminen kunkin eri puolueen, kansainvälisen yhteenliittymän osana olevan puolueen, taktillisten peruskysymysten todella internationalistisesta *yhteisestä* käsittelystä.

Puolueemme katsoi velvollisuudekseen jo ennen Zimmerwaldin konferenssia ja itse Zimmerwaldin konferenssissa tehdä tovereille selkoa siitä, että me tuomitsemme jyrkästi pasifismin, abstraktisen rauhan propagoinnin porvarillisena petkutuksena (puolueemme päätöslauselma, jota jaettiin Zimmerwaldissa saksankielisenä „Socialismi ja sota” * kirjaseen liitteenä ja ranskankielisenä päätöslauselmien käännökset sisältäneenä lehtisenä). *Zimmerwaldin vasemmisto*, jonka muodostamisessa me olimme mukana, muodostettiin samassa Zimmerwaldin konferenssissa nimenomaan siksi, kun halusimme osoittaa, että me tuemme Zimmerwaldin yhdistystä, *mikäli* se taistelee sosialishovinismia vastaan.

Juuri nyt on käynyt lopullisesti ilmi — olemme siitä syvästi vakuuttuneet —, että Zimmerwaldin enemmistö eli Zimmerwaldin oikeisto on muuttanut *kokonaan* suuntaa, ei

* Ks. Teokset, 21. osa, ss. 145—151. *Tolm.*

suinkaan taistellakseen sosialishovinisteja vastaan, vaan luovuttaakseen kaikki asemansa ja sulautuakseen yhteen niiden kanssa pelkkien pasifististen fraasien pohjalla. Niinpä pidämme velvollisuutenamme ilmoittaa avoimesti, että työväenliikkeelle on mitä suurimmaksi vahingoksi, jos näissä oloissa pidetään yllä sellaista harhakäsitystä, että Zimmerwald on yhtenäinen ja taistelee III Internationalen muodostamisen puolesta. Ilmoitamme, ei minään „uhkauksena” eikä „ultimaatumina”, vaan päätöksenämme, jonka haluamme tiedottaa julkisesti, että mikäli tämä tilanne ei muutu, me emme jää Zimmerwaldin yhdistyksen jäseniksi.

*Kirjoitettu ennen joulukuun 25 päivää 1916
(ennen tammikuun 7 päivää 1917)*

*Julkaistu ensi kerran v. 1931
XVII Lenin-kokoelmassa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*
